

ŽABICA BABICA

Žabica Babica je bila ena luštna mala žabica, ki je zelo rada regala in kvakala in skakala. Neke jeseni, ko so se ostale žabice pripravljale na prezimitev v mlaki, se je odločila:

»Jaz se pa to zimo ne bom zarila v blato na dnu mlake. Vso zimo bom ostala zunaj in bom regala in kvakala ... in skakala.«

»Žabica Babica, če boš ostala zunaj celo zimo boš zmrznila.« so ji prigovarjale ostale žabice.

»Ne, ne in ne,« jim je odgovarjala žabica Babica, »jaz bom vso zimo zunaj in bom regala in kvakala ... in skakala.«

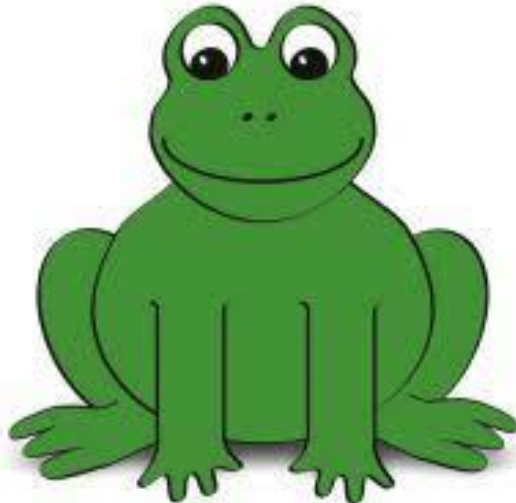
Ni se pustila pregovoriti in medtem, ko so se ostale žabice zarile v blato na dnu mlake, je žabica Babica regala in kvakala ... in skakala.

Veverica je nabirala še zadnje lešnike za ozimnico, ko se je skoraj spotaknila ob žabico Babico.

»Žabica Babica, kaj pa delaš tukaj? Zakaj se še nisi zarila v blato na dnu mlake? Vse ostale žabice so že pripravljene na zimo.«

»Ne, ne, ne, jaz letos ne grem v blato na dno mlake, jaz bom ostala zunaj in bom regala in kvakala in skakala.« In se ni pustila prepričati.

Čez nekaj dni, ko je postalo že hladneje in je zima že kazala zobe je žabico

Babico začelo zebsti. Prestopala se je iz ene noge na drugo in nič več ni regala in kvakala in skakala. Pomislila je, da bi mogoče vseeno šla raje v blato na dno mlake. Ko pa je prišla do mlake pa je z grozo ugotovila, da je mlaka zamrznila.

»Ojoj, saj bom zamrznila!« je zastokala žabica Babica.

Ravno takrat je mimo prihitela veверica z zadnjimi orehi za ozimnico, ko jo je stokanje žabice Babice ustavilo.

»Kaj pa je žabica Babica? Zakaj pa stokaš?« jo je vprašala.

»Premrzlo postaja zame, rada bi se zarila v blato na dno mlake, pa je mlaka zamrznila. Zdaj bom ostala zunaj in bom zamrznila tudi jaz,« je zastokala žabica Babica.

Veverici se je žabica Babica zasmilila in odločila se je, da ji bo pomagala. Ko je potrkala po ledu je videla, da je res zelo trd in medtem, ko je razmišljala kaj narediti, je zagledala krokarja, ki je letel nad jaso.

»Krokar! Krokar! Pridi malo sem!« ga je poklicala.

Krokar se je obrnil in pristal blizu veверice in stokajoče žabice Babice.

»Kaj pa je? Kaj bi rada?« je vprašal.

»Poslušaj, krokar, žabica Babica je ostala zunaj, zdaj pa je mlaka zamrznila in se ne more več zariti v blato na dno mlake.« je hitela razlagati.

»In kaj zdaj?« je začudeno vprašal krokar.

»Pomagati ji morava, še malo, pa bo tako mrzlo, da bo žabica Babica zamrznila. Poskusi s svojim kljunom razbiti led, da bo

žabica Babica lahko skočila v vodo in se zarila v blato na dnu mlake.«

»V redu.« se je strinjal krokar. Trikrat je udaril po ledu in led je počil. Pod zlomljenim ledom se je pokazala voda. Ko jo je žabica Babica zagledala, je kar zavriskala od veselja.

»Rešena sem! Hvala krokar! Hvala veverica!« je še zaklicala, preden je skočila v vodo in se zarila v blato na dnu mlake. Žabica je bila rešena, veverica in krokar pa sta se odpravila naprej, vsak po svojih opravkih.

Zima je minila in spomladi se je led na mlaki stalil. Žabice so začele prodirati iz blata in iz mlake. Mednjimi je bila tudi žabica Babica. Vesela, da je bilo zime končno konec je regala in kvakala in skakala. In naslednjo jesen je pridno šla v blato na dno mlake kot vse ostale žabice in prav nič ni več se ni upirala zimskemu počitku v blatu na dnu mlake.

Pravljico je napisala Mojca Premuš

Pripravila učiteljica Veronika